

Erhverv, som Kommuneraadene ganske naturligt ville kaste sig over og oplære Grønlænderne i, saa maa vi dog her være klare over, at Sælfangsten neppe vil være i Stand til at ernære den stigende Befolkning deroppe. Der klages jo over, at Sælfangsten til Tider er ringe, og det er temmelig sikkert ganske rigtigt. Der er en stor Del af Befolkningen, der ikke kan gaa paa Sælhundefangst. Men hvis det nu skulde vise sig, at der ikke var tilstrækkelig mange Sæler, ville de ikke være i Stand til at ernære sig derved, og der maa da søges efter andre Erhverv. Men nu er det jo saaledes i Grønland, at Sælfangsten er det Erhverv, som Grønlænderne sætte højest, medens de se ned paa alle andre Erhverv, det ved man jo, saa man kan vel ikke vente, at Kommuneraadene i nogen særlig Grad skulle kaste sig over andre Erhverv, medmindre de faa en Impuls henede fra. Den ærede Minister har jo ved Bevilling paa Finansloven udrustet Barkskibet „Tjalfe“ til at sejle op i de grønlandske Farvande for at undersøge Fiskeriforholdene. Jeg er meget glad ved, at den højtærede Minister har foretaget dette Skridt; det er et Skridt i den rigtige Retning for at undersøge, hvilke Erhvervsforhold der kan skabes paa Fiskeriets Omraade deroppe. Men man maa jo være klar over, at her skal der Hjælp til henede fra, thi man kan ikke forlange, at Grønlænderne skulle foretage noget saadant, det ligger ikke for dem, og de have ikke Midler til at gøre det. For at faa noget Haand i Hanke med denne Oplæring og for at give Impulser til at søge andre Erhvervsilder end Sælfangsten mener jeg derfor, at man ogsaa bør yde Støtte dertil, thi de to Ting ville jo komme til at følges ad. Naar vi yde Støtte af Statskassen til denne Oplæring, ville vi ogsaa derigennem lettere faa Adgang til at paavirke den grønlandske Befolkning og Kommuneraadene til at søge andre Erhvervsilder end Sælfangsten for derigennem bedre at kunne ernære sig. Men jeg vil tillade mig at sige, at ogsaa paa selve Sælfangstens Omraade vil der maaske herfra kunne gives Impulser, som kunne være til Gavn for Grønland. Nu vil jeg naturligvis understrege, at det aldrig kunde falde mig ind, at vi Danske skulde befatte os med at lære Grønlænderne at fange Sælhunde; i den Henseende staa Grønlænderne saa uendelig højt, at sikkert ingen henede fra nogen Sinde vil kunne naa det. Det, jeg har taget Sigte paa, er et helt andet Forhold; det er, om der

ikke med Hensyn til Sælfangsten kunde gennemføres et System, som kunde være gavnligt for denne Fangst. Man har med Hensyn til Sælfangsten og med Hensyn til Sælernes Tilstedeværelse i Grønland tidligere gaaet i den bestemte Opfattelse — jeg har talt med forskellige, blandt andet ogsaa med den ærede Ordfører, om dette Forhold —, at Sælerne yngle langt oppe mod det høje Nord, oppe paa Ismarkerne, og saa komme de i Sommertiden ned til Grønland, eller ogsaa komme de som voksne om Vinteren ned til Grønland, og saa kan man selvfølgelig ligesaa gerne skyde dem eller fange dem, det gør ikke noget, der kommer alligevel flere deroppe fra. Nu er der imidlertid kommet en meget oplysende Bog i den Henseende, forfattet af tidligere Kolonibestyrer i Grønland, Justitsraad Rasmus Müller. Han har paa en meget livlig Maade skildret Vildtets Forhold og Jagten deroppe i Grønland, saaledes at man derigennem faar en stor Mængde Oplysninger, man ikke tidligere var i Besiddelse af, og jeg vil i hvert Fald anbefale ærede Medlemmer at sætte sig ind i disse Forhold. Det viser sig da, at der vistnok maa kunne gøres noget ogsaa med Hensyn til Sælfangsten. Det er nemlig ikke saaledes, at alle Sæler yngle højt oppe mod Nord. Der nævnes i denne Bog 5 Sælarter, og af disse er der 2, der yngle ude paa Storisen, og som altsaa kun komme til Grønland som ældre Dyr; dem vil der vel sagtens ikke være noget til Hinder for at fange saa mange af, som man kan. Det er Klapmydsen og Sortsiden; de yngle derude paa Storisen og komme saa ind i de grønlandske Farvande. Men saa er der 3 andre Arter, der yngle ved selve de grønlandske Kyster. Der er en Sæl, som kaldes Netsiden, som er meget talrig og meget vigtig for den grønlandske Befolkning. Den yngler inderst inde i Fjordene. De 2 andre Arter, den spraglede Sæl og Remmesælen, yngle langs med Kysten og forlade aldrig Kysten. Disse 3 Arter ere altsaa Hjemmefødnings, de yngle hjemme og have hele deres Levetid Ophold der ved selve Landet. Nu kunde det jo dog tænkes, at der kunde drives en systematisk Fangst, jeg tør ikke bruge Ordet Fredning, men man kunde maaske nok kalde det Fredning. Det kunde dog være, at der kunde drives en systematisk Fangst af disse Sæler, saaledes at Bestanden ikke formindskedes. Det er saaledes med disse Sæler, som yngle ude paa Storisen, at Robbefangsten fra de store Skibe medfører stort Udbytte for Skibene. Naar Vejrforholdene